

juridiske repræsentant var til stede, og uden at sagsøgte har fået støvningen behørigt forkyndt eller har modtaget et tilsvarende dokument så tidligt, at sagsøgte har kunnet varetage sine interesser. Dette er dog ikke nogen hindring for at anerkende eller fuldbyrde en afgørelse, hvis forkyndelse m.v. har været umulig, fordi sagsøgte har holdt sig skjult (artikel 9, stk. 1, litra a, og lovforslagets § 5, nr. 1).

b) Hvis den afgørelse, der ønskes anerkendt eller fuldbyrde, blev truffet, uden at sagsøgte var til stede, og den myndighed, der traf afgørelse, ikke var kompetent på grundlag af sagsøgtes bopæl, forældrenes seneste bopæl, hvis en af dem stadig har sin bopæl der, eller barnets bopæl (artikel 9, stk. 1, litra b, og lovforslagets § 5, nr. 2).

c) Hvis virkningerne af den afgørelse, der ønskes anerkendt eller fuldbyrde, skønnes at ville være åbenbart uforenelige med grundlæggende principper i Danmark om familiers og børns retsforhold (artikel 10, stk. 1, litra a, og § 6, nr. 1).

d) Hvis afgørelsen på grund af ændrede forhold åbenbart ikke længere er forenelig med hensynet til barnet (artikel 10, stk. 1, litra b, og lovforslagets § 6, nr. 2).

e) Hvis barnet på det tidspunkt, da sagen blev indledt i oprindelsesstaten, var dansk statsborger eller havde bopæl her i landet uden at have en tilsvarende tilknytning til oprindelsesstaten (artikel 10, stk. 1, litra c, i, og lovforslagets § 6, nr. 3).

f) Hvis barnet på det tidspunkt, da sagen blev indledt i oprindelsesstaten, både var statsborger i oprindelsesstaten og i Danmark og havde bopæl i Danmark (artikel 10, stk. 1, litra c, ii, og lovforslagets § 6, nr. 4).

g) Hvis barnet efter loven i den stat, hvor det er statsborger eller har bopæl, har ret til selv at bestemme, hvor det vil bo (artikel 1, litra a, og lovforslagets § 6, nr. 5).

h) Hvis afgørelsen er uforenelig med en afgørelse, der er truffet i Danmark i en sag, der er indledt, før anmodningen om anerkendelse eller fuldbyrdelse blev fremsat, og nægtelsen stemmer med, hvad der er bedst for barnet (artikel 10, stk. 1, litra d, og lovforslagets § 7, stk. 1).

5.5. Efter Haagerkonventionen kan tilbagegivelse af et barn, der ulovligt er bortført eller tilbageholdt, nægtes af følgende grunde:

a) Hvis der er forløbet mere end 1 år fra bortførelsen eller tilbageholdelsen af barnet, inden anmodningen om tilbagegivelse indleveres til fogedretten, og barnet er faldet til i de nye omgivelser (artikel 12, stk. 2, og lovforslagets § 11, nr. 1).

b) Hvis der er alvorlig risiko for, at tilbagegivelse vil kunne skade barnets sjælelige eller legemlige

sundhed, eller for, at tilbagegivelse på anden måde vil kunne sætte barnet i en situation, som det ikke bør tåle (artikel 13, stk. 1, litra b, og lovforslagets § 11, nr. 2).

c) Hvis barnet modsætter sig tilbagegivelsen, og barnet har nået en sådan modenhed og alder, at der bør tages hensyn til barnets mening (artikel 13, stk. 2, og lovforslagets § 11, nr. 3).

d) Hvis tilbagegivelse af barnet ikke vil være forenelig med grundlæggende principper her i landet til beskyttelse af menneskelige friheder og rettigheder (artikel 20 og lovforslagets § 11, nr. 4).

6. Oprettelse af en centralmyndighed

Såvel Europarådskonventionen som Haagerkonventionen bestemmer, at der skal oprettes en centralmyndighed, hvis opgaver hovedsagelig skal være at samarbejde med de andre konventionsstaters centralmyndigheder, ligesom centralmyndigheden skal sørge for, at sagerne behandles så hurtigt som muligt. Det må forventes, at oprettelsen af en centralmyndighed i sig selv vil kunne være medvirkende til at begrænse antallet af børnebortførelser, ligesom det må forventes, at centralmyndighederne ved deres indtræden i enkeltstater vil kunne medvirke til, at en stor del af dem løses, uden at domstolene involveres.

I lovforslagets § 3, stk. 2, foreslås det, at justitsministeren bemyndiges til at bestemme, hvem der skal være centralmyndighed. Det fremgår af betænkningen, at arbejdsgruppen har ment, at det vil være mest naturligt, at Civilretsdirektoratet udpeges til centralmyndighed i Danmark. Justitsministeriet kan tilslutte sig dette, da det er Civilretsdirektoratet, der har det overordnede ansvar for administrationen af reglerne om forældremyndighed og samværsret. Der henvises til bemærkningerne til § 3.

7. Muligheder for yderligere internationalt samarbejde i fremtiden.

For så vidt angår forholdet mellem konventionsstater indbyrdes, giver Europarådskonventionen mulighed for, at konventionsstater, som har en tilsvarende lovgivning om forældremyndighed, eller som har et særligt system vedrørende anerkendelse eller fuldbyrdelse af afgørelser omfattet af konventionen, lader disse regler gælde i stedet for konventionerne (artiklerne 19 og 20). Haagerkonventionen indeholder den begrænsning, at konventionsstater alene kan indgå fælles overenskomster om tilbagegivelse af børn, der ulovligt er bortført eller tilbageholdt, såfremt overenskomsterne giver bedre mulighed for tilbagegivelse end konventionens regler.

Hverken Europarådskonventionen eller Haagerkonventionen er til hinder for indgåelse af overens-